

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagossi)ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONAPREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico
y Extranger, 2'50

Com parlarém quan estigui aprobada la Lley de Difamació

A n' en Moret li diré angel.

Al ministre d' Hisenda y al duch d' Almodóvar, arcàngels.

A n' en Concás, serafí de mar.

A n' en Gasset, querubí de terra.

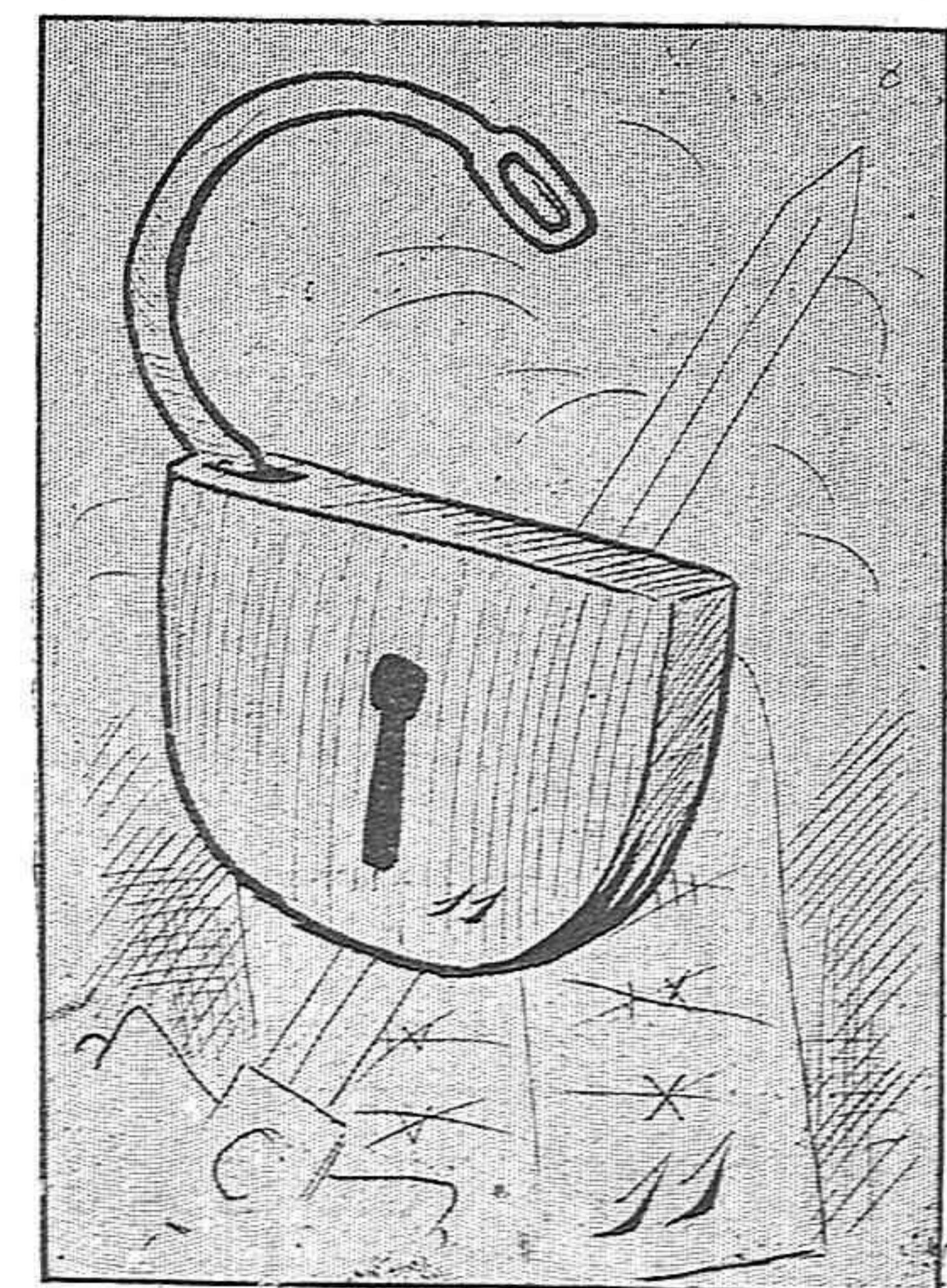
A n' en Romanones, cándida paloma.

A n' en García Prieto, sant.

A n' en Santamaría, verge.

Y acabaré la lletania exclamant:
Patrona dels espanyols,
pregueu sempre per nosaltres.

ULLADA POLÍTICA

La setmana se n'ha anat tota entera en conferències, cabilets i misteris sobre la qüestió palpitant, en busca de una solució, que, segons sembla, no s'ha trobat encara. Se diu que l'dissapte—és a dir, quan veïn la llum aquestes línies—ven el plazo que s'han pres els ministres per adoptar una resolució definitiva. Dividits en el criteri que sustentan, la crisi se dona com inevitable. Ara sols falta saber quina tendència predominarà.

Pero com tota modificació en el Còdich penal y en el de Justícia militar no s'pot realitzar sino ab el concurs de les Corts, s'ofereix el duple de si las Corts podrán tornar a reunir-se en el cas que surgenix una crisi y aquesta sigui resolta en determinat sentit.

Resulta verdaderament anòmal qu'en circumstàncies apremiantes y crítiques com les que atravessa la nació, se dongui una importància tan extraordinària a qüestions petites que, potser ben analitzades, se veurà que no entranen més que una dosis de amor propi de classe. Y puja de grau l'extranjera, si's considera la coincidència de aquest conflicte ab la pròxima reunió de la Conferència de Algeciras, en la qual la nació espanyola tant h'ha pot perdre, si no s'hi presenta en deguda forma, sisquera ostentant la representació de un govern solidament constituit.

Els comentaris que podriam fer sobre aquest punt son massa amarxes y no'n atrevim a consignarlos, faltats com ens trobem de garantías, en abono de la nostra independència de criteri.

Pobra Espanya, si no s' desperta y no procura salvarse ella mateixa!

* *

L'enfadó de 'n Vega Armijo ab motiu del nombrament del arcalde de Córdoba y son projectat de safo ab en Montero Ríos, ha sigut la nota cómica de la setmana.

Encare que l'desafío no ha tingut efecte, hi ha hagut una baixa: la del marqués, qui renuncià a la presidència del Congrés, mitj per puntill y mitj per forsa, perque com en la Càmara hi ha tants diputats monteristes, y aquests fan seva la causa del seu venerable capità, el de la Vega de Armijo's reza, que li donarien la mar de disgustos, y opta per agafar els trastets y retirarse.

Pera substituirlo s' indica al Sr. Canalejas, el qual per acceptar tan gran sacrifici, diuen que ha imposat condicions. Poden contar ab ell si la qüestió pendente ab els militars se resolt mantenint la preponderància del poder civil... é si non, non.

* *

Al mateix temps que l'Fiscal del Suprem expédia una circular tremebunda contra la premsa, un respectable relator de aquell elevadíssim tribunal ne feya una com un cove.

Havia eixit del Teatre Real una senyora acompañada del seu fill, y l'respectable relator darrera seu com un gos. Arriba la senyora á casa seva, y l'respectable relator s'hi fica també, com un gos. El fill de la senyora l'increpa per la seva impertinença, y l'respectable relator, com un gos foll, l'ataca y l'deixa extès de dos tiros y una punyalada. ¡Oh, estropicis del amor, que quan perts l'oremus no distingeixes entre relators y pinxos!

El relator estava feya anys perdidamente enamorat de aquella dama, y no s'resignava á qu'ella l'desenyés, y molt menys á que un fill sortís en defensa de l' honra compromesa de la seva mare.

Avuy el relator se troba á la presó, pero molt atés y considerat per sa condició de persona distingida. Perque fins á la presó hi ha classes. Escoltin: é no podrà el Fiscal del Suprem—cas que d'ell depengui la cosa—dictar una nova circular establint que l'régimen carcelari sigui igual para tots els reclusos? Perque lo que passa no té res d'edificant, y malehit lo que contribueix a restablir la disciplina social!

Dimars quedá definitivament constituit l'Ajuntament de Barcelona, ab l'elecció del Sr. Giner de los Ríos pera la primera tenència de arcaldia, el qual tingué 27 vots, contra 17 paperetes en blanch. El públic, que omplia 'l Saló de Cent, saludà ab un estrepitos aplauel el resultat de l'elecció, tant per lo que aspecta al Sr. Giner, persona dignissima y simpática, com també per significar el resultat obtingut el restabliment de la disciplina de la majoria republicana, en mal' hora perturbada en las dos sessions precedentes. Sols deixaren de assistir á la sessió 'l Sr. Nello, per malaltia; el Sr. Zulueta, per no haver pres possessió del càrrec, y 'l Sr. Porrera, ignorém per quinas causas; pero que de totas maneras será precis que las expliqui als seus electors, donchs davant del interés suprém del partit no han de consentirse genitilicis ni raresas de cap mena. Regidor per dret propi no ho es ningú. Tots ho son com a representants de l' agrupació política que 'ls hi ha conferit el càrrec, pera que l'honressin, y lo primer que han de fer per l'honorario es observar una conducta leal, franca y desinteressada.

No creyém que cap regidor, y molt menos el senyor Porrera, vulgu que 'l partit l'envihi... á la porra!

PPB BULLANGA

El burro dels cops

Com en un transparent de cinematògrafo, van apareixent en esgarrosoa successió quadros més ó menos horripilants de la sort que li està reservada á la premsa periódica. En altres països constitu-

heix la premsa el quart poder del Estat; aquí, en canvi, ve á ser el burro dels cops.

Es la premsa la representant més legitima de l'opinió pública, tota vegada que únicament té la vida material assegurada quan conta ab l'apoyo de numerosos lectors, y 'ls lectors no li dispensan aquest apoyo sino quan reflecta ó interpreta fidelment les seves aspiracions. En aquest punt està per sobre de altres representacions més encopetadas, qu'infuseixen directament en la vida del Estat. Qualsevol logra un'acta de diputat ó de senador si conta ab l'apoy del poder executiu, vulgu ó no vulgi 'ls eos electoral. Se dirà que qualsevol que disposi de alguns fondos pot fundar un periódich. En canvi no logrà arrelarlo, ni donarli autoritat y prestigi, si no té la ditta de interpretar una poderosa corrent de opinio.

Y no obstant, aquest quart poder del Estat, ple de iniciativas generosas, fiscal sever denunciador de inmoraltats y abusos, agent de progrés y cultura, que sols á la llum pot cumplir la seva tasca, ve á ser aquí á Espanya com el pobre Manxaire del Ferrer de tall: de tot lo dolent que passa se n'hi dona la culpa.

Quan els que temen á la premsa no poden resistir els seus embats, la subjectan á un régimen de coacció ab la suspensió de les garantias constitucionals que consagren la llibertat d'escriure. Y quan aquest régimen excepcional basta, llavors se buscan talas modificacions en la legislació comú, que aquella llibertat, á forsa de limitacions, deixa d'existir ó poch menos.

Tal es lo qu'està succeixint en els actuals moments.

* *

Se tracta de reprimir els desmàns de alguns periodicals, una infima minoria, contra la patria y contra l'exèrcit; y tot desseguida s'inician projectes del més extremat rigor.

Fa prop de un mes que se'n ve parlant. Fa prop de un mes que se'n ensenya als infelis periodicals una serie de camins tots ells escabrosos, y que tots ells, sens excepció, conduxeixen á presiri ó al pal. Si 'ls que exercim la professió periodística fossen excessivament nerviosos, perill corrirem de contraure una neurastenia incurable, que 'ns inhabilitaria per agafar la ploma. Ens consideraríam criminals pel mer fet d'escriure en els periodicals; veníem en el fons dels tinters els negres antres dels crims més abominables; la ploma se'n antoixaria un'arma més terrible que 'ls més afilats punyals, trempats en el verí més actiu... y fins al contemplarlos en el mirall, ens faríam horror á nosaltres mateixos.

Creguin que no n'hi ha pera menos, haventhi qui sosté que 'ls delictes contra la patria y contra l'exèrcit cometidos per medi de la impremta han de ser somesos á la jurisdicció de guerra, la jurisdicció fulminant qu'exigeix la disciplina de la fosa armada, que no se'n va en contemplacions ni dubioxos, que jutja sumariament y castiga ab implacable duresa.

Pero 'ls delictes s'han de definir. Un periódich militar, dia enra, 's va encarregar de ferho, y ho efectuá en una forma tal, qu'en el perill de rellevar involuntariament, no hi haurà periodista que no digui: «El mejor de los datos es no jugarlos». La millor manera de no delinquir contra la patria y contra l'exèrcit, serà no ocuparse mai, poch ni molt, de res qu'à la patria y al exèrcit se refereixi.

Perque alló de ser jutjat de pressa y corrents, com qui diu á cop calent, per tribunals especials, que no tenen el deber de conéixer á fondo la ciència jurídica, es cosa, francament, que no fa cap gracia, y me nos encare, quan la definició del delicto no es clara, concreta y espècifica com deuria serlo sempre. Y menos gracia fa, si's considera que 'l fallo pot portar aparellada la pena de reclusió temporal ó perpetua y fins la de mort quan se tracta de ofensas á la patria, ó 'l servei obligatori de un any á cinch en el Penal de Melilla, tingués l'edat que 's tingui tractantse de ofensas al exèrcit.

Davant de aquestas pretensions horripilants surt en Moret y per bona compostura ofereix posar en planta sa projectada ley de difamació, que extenentse desde les altas institucions y passant per totes las gerarquías de funcionaris públics, comentant pels ministres de la corona y acabant pels tímits empleats, arriba fins als particulars quisquillosos. La tal ley, per son carácter de generalitat, se'n encare pitjor que la de sotmetre determinats delictes á la jurisdicció de guerra, tota vegada que faria completament impossible la censura periodística. No deuria titularse rectament: ley de difamació, sino ley de impunitat á favor de tots els pillos. Qui més segurs qu'ells, no haventhi periodicals que 'ls vigillessin y 'ls entreguessin á la execució pública?

Y en Moret, encatarinat ab aquesta solució, ha dit que la patrocina pera qu'en cap cas cedis la preponderància del poder civil davant dels demés poders!

E aquest punt, compareix el Fiscal del Suprem á treure la son de las orellas dels Tribunals ordinaris, ala una circular, demostrativa de qu'en l'actual legislació tot està regulat y previst: de que no hi ha delictes que no tingui en las lleys vigentes la deguda sanció. Sols que la major part de las vedadas, per envergament ó per descuyt, ni las lleys se cumplieyen ni la sanció s'exigeix. Y dona tals reglas pera que tot vaji com ab tirabuquet, que tothom se dequad ab uns ulls oberts com unas taronjas, lo mateix els tribunals que 'ls periodistas, els primers en cas de jutges y 'ls últims en classe de acusats.

Tampoch per aquesta banda podém estar tranquil·s.

* *

Y tant fácil que fora fer aquella justicia, qu'en iloch de desencadenar el temor y 'l rezel, portés la tranquil·tat y la satisfacció á la conciencia de la gent honrada!

¿Cóm se conseguiria això? De una manera mol senzilla. Bastaria fixar el verdader concepte dels delectes de opinio, que no son tants, com alguns suposen, ni tenen tampoch la graveitat que alguns pretenen.

Y bastaría, sobre tot, ferse càrrec d'algunes consideracions de sentit comú.

May el temor ha sigut pare del amor. Això hanrian de tenirlo en compte 'ls que intentan imposar aquest sentiment pur per medi de una rigurosa coacció. En iloch de amenassar y castigar, procuris amorosir y convénçer.

Les llagas no's curan cubrintelas pera dissimilar la seva existència. Millor s'obrarà subjectantlas á un depurat tractament intern y extern, segons las prescripcions de una sabia terapèutica.

Y sobre tot, quan el mirall reflecta un mal social, combatis el mal, en iloch de rebatre's ab furia contra 'l mirall que reproduheix la seva imatge.

Si immediatament després dels desastres colonials s'hagués fet justicia contra 'ls que 'n foren autors y complices, qu' respectada se veuria avuy aquesta pobre patria, á la qual estiman tots els espanyols, pero que per lo mateix que 'ls estiman, voldrían veurela sempre gran y justa!

P. K.

LAMENTABLE SUCCÉS

En el terme del Hospital de Subirats els pare y fill Subirats, veïns de Sans, estaven cassant accueils ab telas y reclams. Una parella de la Guardia-civil se presentà á una vinya immediata al camp abont aquells se trobaven. Al veure als civils fugiren ab els aparells y las gabias. Y com la vinya està voltada de una tancada de fil-ferro espines, no pogueren els guardias llansarse en persecució dels fugitus.

Un dels civils prengué la punteria, feu foc, y el jove Subirats, de 18 anys, caygué en terra, ab el pulmó atravesat de banda á banda.

En una carreta fou trasladat al Dispensari de Sans y de allí conduxit al Hospital. La ferida per arma de foc ab orifici d'entrada per l'espaitlla y de sortida pel pit es de pronostic grave.

De aquest succés se donan alguns pormenors dignes de ser coneixuts. L'arrendatari de la vinya, que 's trobava allí present diu que 's queixa de que 'ls civils li trepitjen uns sembrats. Afegelx que un d'ells, al veure que la finca estava cercada, li digué: «Abra V. la puerta que voy á tirar un balzo á aquellos que corren». Y assegura que veié com apuntà al jove, y després de llarg estona de seguir ab el canó de l'arma la direcció de aquell va fer foc.

El disgust causat á Sans per aquest fet fou extraordinari. Ningú podia comprender com una senzilla infracció de la ley de la cassa pogués donar iloch á una repression total, haventhi com hi havia medi de averiguar el nom dels infractors.

L'estat excepcional en que 'ns trobem ens impideix extender 'ls comentaris que 'ns venen á la punta de la ploma. Els condensarem ab una frase: «Fássis justicia. Y sapiguem si no es lícit cassar accueils ab reclam, y ho es cassar homes ab mausser.

Eussebi Passarell Dirla

Mobi'l dia 3 de janer, á l'edat de 70 anys. El dia 3 de janer, fetsa memorable, aniversari de la dissolució de l'Assamblea republicana, perpetrada pel general Pavía. Precisament llavoras se trobava en Passarell á Madrid, desempenyant un alt càrrec administratiu en el Ministeri de Ultramar al servei de la República. Sa competència en qüestions econòmiques y financeres era extraordinaria. Hauria pogut fer una carrera brillant y fructuosa, si en política hagués sigut un home acomodatiu. Pero per ses conviccions fermas y arreladas, per la integrat de la seva conciencia era tot de una pesssa y no's doblegava. El partit republicà pogué contar sempre ab ell.

Redactor de *La Gaceta de Cataluña* feu en aquest periódich brillantíssimes campanyas, desinteressades, sense estipendi. Era un amic lleal en la prosperitat y la desgracia.

Alternava l'acció política ab l'económica. Protecciónistacérrim y convensut, ab la ploma y la paraula, en la premsa y en el meeting, se distingí en primera línia lluytant per la causa del traball nacional. Del *Foment de la producció espanyola*, que sustentava un proteccióisme de carácter nacional purgat d'egoismes locals, ne fou en Passarell juny ab Bosch y Labrús un dels elements de major importància. Alguns anys després, realisada la fusió de les associacions econòmiques, formà part de la Junta del *Foment del traball nacional*. Ses relacions íntimes ab els industrials de tendencias conservadoras, no entibiaren un sol moment ses fermas conviccions republicanes, de las quals feya gala sempre, ab un esperit independent que si podia contrariar els seus interessos, enaltia la integritat de la seva conciencia.

Fou regidor del Ajuntament en el quatrienni 1891-95. No es cert, com ha dit un periódich, que sigüés en casillat pel càcic conservador. La candidatura republicana de que formava part fou proclamada per prop de un miler d'electors del districte quart, que suscriben la proposta de interventors, y é un número proximament igual ascendiren els votos que

tingué en l'elecció. En la Corporació municipal obtingué la rebaixa dels drets sobre la introducció dels vins, tan beneficiosa al públic de Barcelona y als cultillers de fora, elaborà projectes de verdadera importància y contribuí á la pròrroga per 30 anys més de la contribució del Ensanxé á favor del Ajuntament, que representa pera Barcelona alguns milions de duros.

Honradament traballà mentres visqué, essent un modelo de laboriositat y de intel·ligència, y visqué sempre ab exemplar modestia, consagrat al amor de sa família, á la qual idolatrava. En els últims anys exercia l' càrrec de Director del Ferrocarril econòmic de Valladolid á Medina de Rioseco, petita empresa, que aixecà poch menys que de la ruina á forsa d'esmerats cuidados.

Quànta y quants que 'l consultaven, degueren sa fortuna á sos desinteressats consells, fills de sos grans coneixements y de son sentit práctic! Y ell, tan pròdic de son talent, se quedava sempre, mirant ab goig la prosperitat agena, desde sa modesta y honrada posició social!

A sa viuda, á son fill, y á sus filles, que han perdut ab ell tot el consol y tot el goig de l'existència, envia *La CAMPANA DE GRACIA* l'expressió més sentida del seu condol.

J.

ASSAMBLEA MUNICIPAL REPUBLICANA

L' obra projectada per en Lerroux, de acord ab en Joaquim Costa, de reunir en Assamblea als regidors republicans de Catalunya, Aragó, Valencia y las Balears, ha anat avansant dia per dia, conta ab numerosíssimas y valiosas adhesions y pot donar-se en un fet.

Punt de reunió: la ciutat de Zaragoza, els dies 9, 10 y 11 del próxim mes de febrer.

En l'actualitat s'estan redactant la convocatoria, el reglament y 'ls temes que han de discutir-se. A informar sobre 'ls mateixos, de paraula ó per escrit, seràn invitades ilustres personalitats de diverses opiniós y tendencias. A l'Assamblea hi podrà assistir els actuals regidors republicans, els que han deixat de serho desde primer del present any, diputats provincials, diputats á Corts y delegats de les entitats republicanas, ademés de altres persones invitades expressament per ser ponentes dels temes somesos á discussió.

de les qüestions personals; primer la provisió de als cárrechs, luego la provisió de districtes electorals, luego la discussió d' actas qu' es altre assumptu personal; després la provisió de concejalías; al costat d'això les crisis ministerials y per últim la designació de arquitectes. No hi ha partit que resisteixi en pau aquesta continuada lluita de persones; no hi ha organisme polític que no's ressentí, entregat per espai de sis mesos á n' aquestas tasques, y es de suposar que les energies gastades en tals empenyos, faltan per' empreses més altas y més dignas de la història del partit liberal.

Bó es qu' ls sastres que coneixen el panyo li ensenyin al país aquestes mostres. Ab governants com aquests, el país anirà sempre despallat.

Si ls homes polítics lliberals, olvidant els seus antecedents y fent cas omis de la seva història, passan per certes exigències contraries á la preponderància del poder civil, se posaran al nivell de aquellas turbes ignorants de la primera època constitucional, que anaven darrera del carrof de Ferran VII, cridant fins á desganyitarse: —Vivan las caixas!

Y si ls lliberals fan això, què farán els reaccionaris?

Tal com se presenta la política espanyola, té molta rahó El Nuevo régimen quan diu:

«Es el poble el propietari de una casa de la qual se'n han fet amos els criats. Y ls criats reclaman per' ells el respecte que al amo no li guardan.

El poble es l' únic inviolable; pero qui's re-corda de això?

Així es, y aixíserá, per desgracia, mentres el poble vulgi.

Vegin ab quina facilitat el general Concas ha sortit elegit senador per la província de Tarragona!

Oh, prodigiosa virtut de desempenyar una carta ministerial!

Pero, lo que dirà D. Víctor: —No soch ministre de Marina? Donch amaro allí hont vull, y aquesta vegada m' he decidit pel port de Tarragona.

Pero consti que no hi ha anat per mar, sino per terra, per ser el viatge més cómodo y menos perillós.

El Vaticà demandarà á Espanya que proposi en la Conferència de Algeciras l'establiment inmediat de la llibertat religiosa al Marroch, en qual cas se restabllirà la diòcesis catòlica de Fez, que tingué que ser abolida l' any 1830.

Per lo vist, cadascú té la seva manera especial d' efectuar la penetració pacífica.

* * *

Pero vamos á veure: ¿Cóm aquesta omnímoda llibertat religiosa que'l Vaticà demana per' l' Marroch, no la demana aixís mateix per' Espanya? ¿Per qué aquí ha de pretender mantenir un predomini catòlic exclusiu, apenes mermat per una migrada tolerància religiosa, y ha de intentar destruir en el Marroch el predomini mahometà?

Confessém que si'l Vaticà s' hagués d' examinar de la assignatura de Lògica, rebria la gran carabassa del sige.

El divendres dia 30 de desembre del any últim, tingué lloch en aquesta vila la elecció, per cert ben renyida, de un compromissari pera Senador, cárrec vacant per haver mort el que ho era per Tarragona, Sr. Tomás Salvany, y un dels que primer acudí a la Casa de la Vila, pera depositar la papeleta á l' urna, fou el nostre pastor d' ovelles desgarrida. Això que al fi y al cap es fer d' un dret que la llei li concedeix, no tindrà gran cosa de particular si no hi concorregés la circumstància de que en les passades eleccions de diputats, y al motiu de haver votat el nostre Sr. Rector al encasillat Sr. Kiudaray (es el nom que li diu un ex-concejal molt aficionat á dir per ventura) que luytava contra l' republicà Ricardo Fuente, donava explicacions de la seva actitud á tothom dihent als uns que'l diputat ministerial faria le carretiera, aspiració general y tradicional d'aquesta població, y als altres que ho havia fet per imposició ó mandato del Bisbe, qu' ab aquell motiu publicà una pastoral recomenant al diocesà en nom del Deu del Amor y del ministeri sacerdotal, qu' es de pau, votessin contra la candidatura republicana.

Donchs bé, ara que no's tractava de carreteras ni de republicans, perquè ls dos aspirants á compromissaris eran monàrquics, qui' mòbil el guíà?

CURULLADA, 5 de janer

Qu' estém al millor dels països no'ns cab pas dubte. En aquest districte tením unes autoritats modeló que'ns volen fer felissos. Srs. arcalde y secretari de Granyenella, zà qué es degut qu' en aquest districte no' s' hajin passat les cédulas del empadronament com se debia per tots els pobles d' Espanya? ¿Serà fet per escudar en cas de eleccions al odios caciquisme? ¿Serà pera fer millor algunes arbitrarietat en el repartit biennal ó de consums? Sigui per tot, ó pel que's vulga, estarém á la mira.

BLANES, 10 de janer

El pròxim passat diumenge, la societat «La Casa del Poble» de aquesta vila, ab motiu de celebrar Junta general pera renovar la Directiva, donà un hermós espectacle dign de figurar en els analis de la història democràtica de aquesta població, derrotant als enemicls del progrés.

Ara lo que conveix es no dormirise sobre ls llores de la victòria obtinguda: el seu enemic es astut y no perdonarà medi ni ocasió per alcanciar lo que desitja. Reanudar ab més fermesa que may la obra que s' han emprès els actuals directors de dita societat, es lo que ha de salvarlos.

VILASAR DE MAR, 8 de janer

El dia 1 del corrent, com si no fossin prou les plagues que fa temps afligeixen al nostre poble, fou reelegit pera desgobinar la població l' celebre perdigot el roig de'n Xaus, honorable representant de l' os y futur marqués de Cayo del Rey, puig ja ha comensat á contreure mèrits per alcanciar aquest honros titul fent de lloca, ja que per alguna cosa se comensa, en els estampillaments d' una societat recreativa y la casa gran de 500 y 5.000 pessetas respectivament.

Quin dia serà aquell que ls vilassanenchs obrirán els ulls y escombraran de una vegada aquesta patuleya de farsants!

PERELLÓ, 6 de janer

El dia 1 de janer va constituirse el nou Ajuntament,

fents cárrech de la presidència el Sr. Homedes Balles-té, republicà.

El poble està satisfet de la forma en que s' ha fet la distribució dels cárrechs municipals, recayent tots ells en persones de criteri elevat, sana justicia y probada imparcialitat. Totom està esperant, davant de aquesta majoria republicana, que serà un fet la bona marxa administrativa del nou ajuntament, qui té á son cap un jove intelligent y apte que reuneix totes las condicions més estimables pera un cárrech tan delicat.

OLESA DE MONTSERAT, 7 de janer

Ahir la eloquènt propagandista Sra. López de Ayala y dos simpàtiques alumnes sevans donaren una interessant verillada. La sala y l' café de Fraternidad republicana s' ompliren de gom á gom. Mes de 1500 persones s' hi entaxonaren, y foren moltes las que per falta d' espai hagueren de retirar-se. Tant la conferència de la Sra. López, que durà dos hores, com les poesias que llegiren les seves alumnes siguieren escoltadas ab gust y estrepitosament aplaudidas.

Molts satisfets estém els republicans, de la intervenció de nostres dos representants en les tasques municipals. Les justas demandas formulades pel Sr. Carreras no poden ser del gust dels que fins ara han mangonejat l' administració municipal de Olesa, sense destorp ni fiscalització. Y serà inútil que l' arcalde traballi pera divorciar á nostres representants y al partit que'ls ha portat al Consistori: sapiga que considerarán las seves manys, com els recursos adotzenys d'un vulgar traidor de comèdia.

Ja haurà vist que no ha sortit efecte l' haver designat el dilluns, el dia pitjor de la setmana, pera la celebració de les sessions municipals. El poble republicà també hi assisteix, com hi assistiràvem encare que se celebressin á mitja nit. Lo mateix podrà dir del fracassat projecte de fer fer una cantada al Sr. Carreras pel cor del Circul, ab l' idea de introduir la discordia á Fraternidad republicana. Aquests maquiavelismes del genero burdo no perjudican mes que á n' aquell que'ls emplea.

y hasta la sagratal hont desitji que l' enterrin.
—Sent aixís, hem acabat.
Don Eugeni, hasta més veure.
—Abur! Els beso la mà.—

IV

Ja per si son al terreno.
Els quatre padrins nombrats treuen un parell d' espases, las entregan molt formals als dos vells antagonistes, y, un cop aquells coloquats á la distància de rubrica, fan la senyal ab la mà y, iapa, senyors, á matar-se com correspon á dos braus!

Pero ls dos braus no'ls bellugan ni adelantan un sol pas.
—¿Qu' es això? —exclama l' Armijo.
Me sembla que' m' roda l' cap.
—A mí 'm tremolen las camas, —dium en Montero y el bras se nega á sostener l' eyna.

—¡Exém!

—¡Ay Sant March!

—Vet' aquí l' que té posar-se massa á la fresca!

—Es vrat.

—Bon constipat se m' espera!

—¡Y á m'!

—¡Maliatsiga! ¡Y tant que' l metge 'm diu que no vagi desabrigat!

—¡Ay el cap!

—¡Ay las camas!

—¡Jo 'm desmayo!

L' actitud de la Unió Republicana

Nous, á fer bondat desseguida, que si no aneu pel bon camí, comensaré á arrencar caretas, y correrá la deixuplina!

i Brrrrrr!...

I

—Montero, això no ho aguantó.
—Armijo, m' heu insultat.
—Demano, vull, exigeixo que retireu al instant les paraules pronunciades.

—El qui s' ha de retirar sou vos, embolica qu'entons, cap de trons, ninot de fanch.

—¿Més ofensas? Amanufus.

—¿Qué voleu fer?

—Lo que fan els homes que per les venes hi senten corre la sanch.

—¡Arrí á passeig, cascarrabias!

—Bon passeig tindré demà!

—Hasta molt prompte, gallego!

—Deu us el torni, gripau!

II

—Amichs, la ofensa es gravíssima y no la vull perdonar.

—Pero, senyor marqués, calmis!

—No veu que' l' seva edat aquests sotracis perjudicant?

—Nada, no'ns convencerán: necessito desgraciarlo, passarlo de part á part, ferlo ficar sota terra...

—¡Brerrr!... ¡Atrevirésser a faltar á un home com jo!...

—Sosseguis...

—¡No vull, no puch!... Ans d' un quart exigeixo una resposta:

—Ó' s' retracta...

—Aném, vejam.

III

—Venídm de part del marqués.

—¿Qué vol aquell carcansal?

—En rigor res... Se'ns figura que si tingües la bondat de dir tan sols que al faltarli no li volia faltar,

ja estaría arreglat tot.

—¿Jo declararé això? ¡demay!

—¿Qué s' ha pensat aquest tipo?

—Es qu' està fins disposat

á anar al campo del honor.

—Macatxo! quina pò 'n fa!

—¿Es á dir que accepta el reto?

—Vaya!... Y li deixo triar las armas, el siti, l' hora

—¡Jo cäch!

—¡Etxém!

—¡Etxém!

—Ah!

—Per babaus, ens está bò lo que' ns passa!

—¡Quin fret!

—¡Jo me estich gelant!....

V

L' un á la saleta verda, l' altre en el gabinet blau, cada hú en son llit de monja convenientment escalfat, descansen el vell Montero y l' seu esquerp contrincant de return del camp de marras hont l' honrilla 'ls va portar.

—¡Etxém!.. ¡Válgam Sant Ximèplic!

—¡Etxém!.. ¡Válgam Sant Pancras!

—May més te trich la bufanda!

—May més sense res al cap! —

—Pobrets!.. Deixeus que suhin: deu ó dotze horas tapats y una tassa d' eucalipto, y tot això 'ls passará.

C. GUMA

No 's pot tenir bon cor

UIN disgust va donarnos l' altre dia la premsa, á les persones de sentiments tendres y altruistes!

Figdrinse que lo primer que veýem al agafar el diari es un telegrama de l' Amèrica Central, encabessat ab aquest espeluznant titul en lletres grosses: NOVA POMPEYA.

Això sol va fer nosaltres la espantosa realitat va superar els nostres temors.

Ple l' cor de sobressalt varem posar-nos á llegir y...

—Pero, no'ns convé que la història de la humanitat sigui tan tragica.

—Pero, no'ns convé que la història de la humanitat sigui tan tragica.

—Pero, no'ns convé que la història de la humanitat sigui tan tragica.

—Pero, no'ns convé que la història de la humanitat sigui tan tragica.

—Pero, no'ns convé que la història de la humanitat sigui tan tragica.

—Pero, no'ns convé que la història de la humanitat sigui tan tragica.

—Pero, no'ns convé que la història de la humanitat sigui tan tragica.

—Pero, no'ns convé que la història de la humanitat sigui tan tragica.

—Pero, no'ns convé que la història de la humanitat sigui tan tragica.

—Pero, no'ns convé que la història de la humanitat sigui tan tragica.

—Pero, no'ns convé que la història de la humanitat sigui tan tragica.

—Pero, no'ns convé que la història de la humanitat sigui tan tragica.

—Pero, no'ns convé que la història de

La nuvolada del dia 16

—Obrím, obrím el paraygues, perque estich veient que aquesta tamborinada va a descarregar sobre 'l meu cap.

De segur que aixó de la excomunió cardenalícia fou lo que va fer més frenta á aquell parell de liberal estantissos, avuy candidats á la glòria eterna. ¡Quina desditxa, si arribessin á morir sense rebre los santos sacraments y la bendicció apostòlica!

Un periódich francés diu que si á Algeciras no hi

ha prou locals per allotjar á tots els diplomàtics assistents á la Conferència, la cosa té fàcil arreglo.

Se sortirà d'apuros, destinantne dos á cada llit. Y si's procura que 'ls que hajan de dormir junts representan á potències geloses y rivals, millor que millor. Roncant plegats poden arribar fàcilment á una bona intel·ligència.

Per lo que respecta als diplomàtics espanyols, no hi ha que passarne cap cuidado. Aquests ja tenen la costum de dormir á la palla.

En la primera sessió del Ajuntament de Madrid se van creuar les següents paraules entre 'l socialista Iglesias y 'l torero Mazzantini:

—Es precís—deya 'l primer—que 'ls obrers sàpiguan qui son els que enganyan al poble.

—Els qu'enganyan al poble son els que viuen d' ell,—interrompi 'l segon.

—¿Que van per mí aquestas paraules?

—Si ho digués per vosté, ho repetiria en la plassa pública.

Bé comença la seva carrera política l'ex-matador de toros!... Pero, per lo vist, no valia la pena de que cambiés d'ofici.

Perque, com á regidor, al voler clavar el primer parell de banderilles, ja ha tingut que saltar la barra.

El poble demana pá.

—Y qué fa 'l govern?

Girarse d'esquena al poble, y rebates sobre la prempsa, dihentli:

A callar tocan

MORET:—El candau ja 'l tinch á punt. Lo que no trobo es la clau per tancarlo.

El desafío Montero - Vega Armijo

—Me has puesto en la faz la mano...

—Anciano, la lengua ten...
Tots dos varen espantarse ..
y no va passar res més.

—Ja que tú representas al poble, menja per ellé, menja mordassa!

Parla en Montero Ríos sobre la conferència d'Algeciras, y afirma que, segons el seu modo de veure, la pau ha de guanyar molt ab ella.

Mentrems no signi la pau eterna del difunt Mecol... A continuació afegeix: «Nuestra alianza con Inglaterra no necesita tratados secretos ni otros requisitos. Tenemos mucho de común con el pueblo inglés.»

Ja ho crech, borrango!.. Lo qu' es als inglesos, encare que volguém, no'n els traurem pas may de sobre!..

L'ex-ministre Osma ha visitat Barcelona, y ha sigut objecte de grans atencions y obsequis per part dels conservadors y d'alguns regionalistes.

L'ex-ministre Osma té dugas glòries, en forma de alas, ab las quals pot remontar-se á les més altes regions de la immortalitat. Es l'autor de la llei dels alcoholos que té perturbada á mitja Espanya, y de la derogació de la llei de contrabando y defraudació, que deixa impunes als estampilladors del dret exterior.

Fan bé 'ls conservadors barcelonins, y sobre tot els regionalistes, en arrapar-se á la corda d'aquest globo aerostàtic. Tan amunt se'n anirán que'l conte públic prompte 'ls perdrá de vista.

Pregunta:
—¿Quines efectes produeixen les circulars de la Fiscalia del Suprem, recomanant rigor contra la prempsa, als Tribunals de Justicia?

Resposta:
—Un efecte anti-circulatori. De moment paralisan la circulació de la sanch en les venes dels periodistes.

Reconeix en Teodoro Baró que ab els cambis de governants que hi ha hagut á Espanya en aquests últims temps, no's regiria ni una botiga d'ultramariños.

De manera que qualsevol botiga d'adroguer segueix més bona marxa que la desballastada botiga del Estat.

Y digui, D. Teodoro:—De tot aquest desgabell, també 'n tenim la culpa 'ls republicans?

Espigolat en un periódich francés.
Un diputat passa las vacacions entre 'ls seus electors, y diu:

—No 'us cregueu pas que haja perdut el temps. Durant l'última legislatura he dirigit 132 preguntas al ministre.

Réplica d'un elector:

—Si que, amigo, ha d'estar poch enterat, quan necessita preguntar tantas coses.

A Sant Feliu de Guixols el poble va obsequiar al arcalde de R. O. ab una estrepitosa xiulada, á conseqüència de la qual l'arcalde de R. O. va presentar la dimissió.

De manera que no es del tot cert el vell adagi, si no tot lo contrari: «Pot més qui xiula, que qui piula.»

Llegeixo:
—Se diu del Vaticà que's propone adoptar certes midas de caràcter disciplinari, al objecte d'evitar las tendencias regionalistas que mostran alguns bisbes.»

Trasllad al cardenal Cassanyas:
—Y cuidado á relliscá, me caso ab el Vaticà..

Jhon Burns, el ministre obrer d'Inglaterra, que 'l dia del seu nombrament anava com un operari, ja va avuy vestit de senyor.

Alguns dels seus correligionaris ho extranyavan y comensaren á murmurar d'aquesta súbita transformació en la indumentaria del seu representant; pero Jhon Burns els hi va donar una explicació satisfactoria que no deixa de ser graciosa.

Heusela aquí:

—Un empresari de figures de cera m'ha fet la figura, y va venirme á trobar á veure si volia cedirli per 'ella'l vestit que portava al ser nombrat ministre, á canvi d'un de nou, confeccionat al meu gust. Naturalment, vaig acceptar el tracte, y veus'quí explicat com sense gastar un céntim, puch anar vestit de senyor, fent la pols als meus companys de ministeri.

Aquesta anècdota, que pinta l'esperit utilitari de Inglaterra, ha sigut en aquell país molt celebrada.

Vaja, Sr. Moret, no 'ns fassi por d'aquesta manera. ¿Que' pensa que 'ls periodistes tenim singlot?

El projecte de difamació desil' d'una vegada y no se'n recordi més. ¿Qué' treuria al cap-de-vall de que 'ls periódics deixessin de censurarlo, si l'espírit public, completament incoercible, ho faria per ells, y cent vegades més fort que 'ls mateixos periódichs?

Homes tan bragats com vosté no han d'apelar á tals habilitats, que després de tot resultan completement estèrils. Millor es afrontar el judici de l'opinió sense encaparrars'hi poch ni molt, atenentse al sabi proverbio català: «Afarta'm y digam moro.»

O digam moret, qu'encare vé més á tom.

El Sr. Nadal y Vilardaga va reunir l'altre dia á mitja dotzena de fracassats per tractar de reconstituir el partit conservador de Barcelona.

Ja es tart per una empresa semblant. Els morts no ressucitan.

Pot existir encare Nadal; pero jay! s'han acabat els turróns!

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA.—Tu-de-la.

2. MUDANSA.—Pillastre—Pollastre.

3. TARJETA POSTAL.—Los misterios de Barcelona.

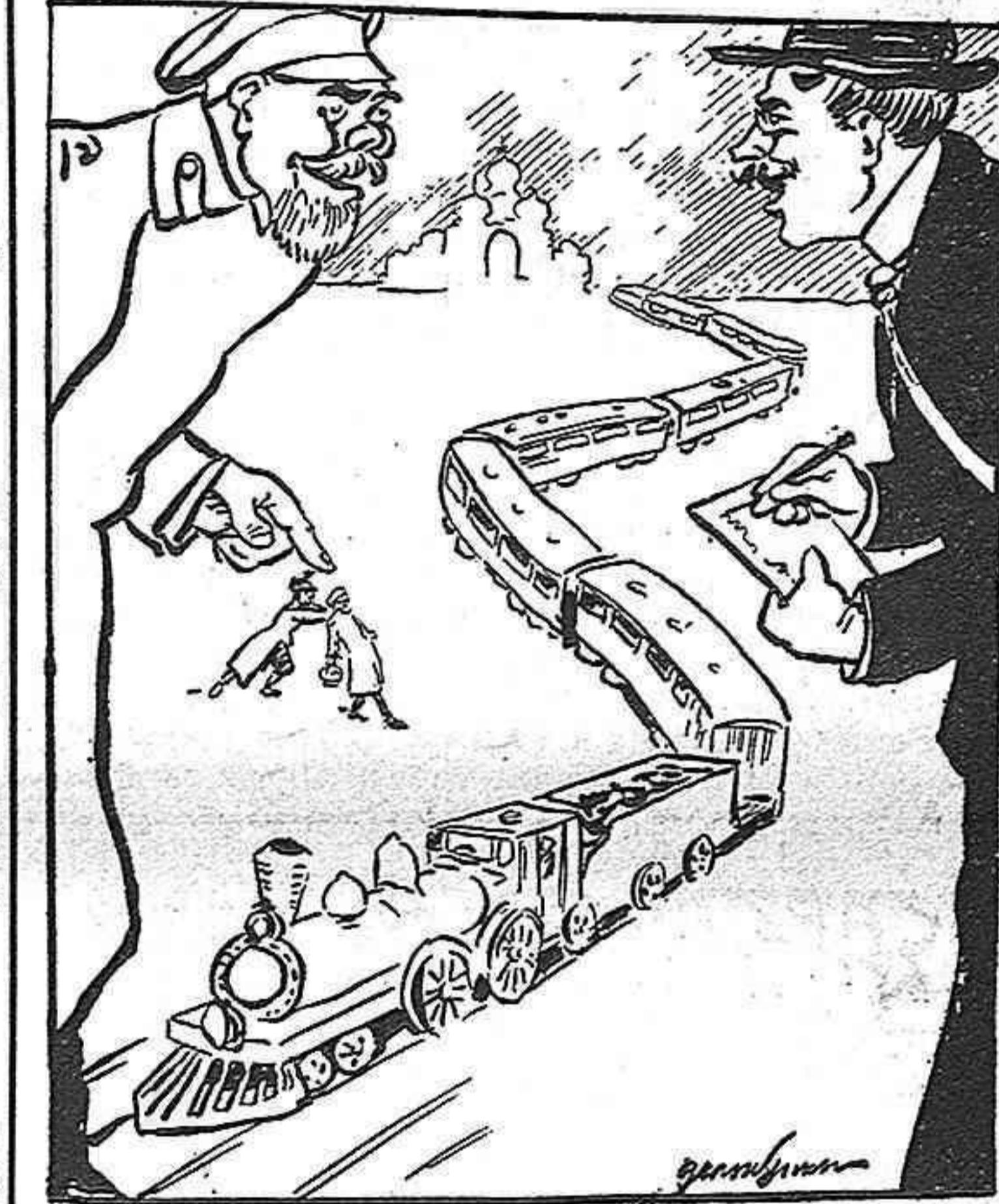
LA CARICATURA AL EXTRANGER

El regalo de Cap d' Any

—Tría tú mateix, pare.

El carrilet

Y donchs ¡no marxa 'l vostre carril rus?

—Oh! Deixeü que 'l zar hi puji... Veureu com se 'n va tot sol .. cap á la frontera.

(De *L'Assiette au beurre*)

4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Erótida.

5. GEROGLIFIC.—Al cui del sach se troben les engruñas.

Han endevinat totes ó part de las soluciones corresponents al número anterior, els caballers: Raimundo Trojoa Valls, A. Cararach, Un carquiñoli, Estanislao Maragel, Dos reventa frares, Enrique Reig y Pairo, Dolores Fuertes de Barriga, y El Patriarca de las Indias.

Caballers: Francisco Duaygues y Flix, Pallejà de Reus, El pobre pare de l' Andreu, Dos reventa frares, R. Masson R., T. M., El Patriarca de las Indias Pastanagols, G. P. (El Noy de la Gornalera), y Perriti Castañetí de Breda: No hi ha rés á fer.

Caballers: Fe de la Flor, Enrich Bofill, Carles de La Viola: S' hi farà alguna cosa.

Caballer: J. Faiges Canals: ¿Qué vol dir aixó de ja fa alguns tres anys... Vaja, pleguem!—M. Soler: No cantí aquesta cantars... que li aixafarà la guitarra.—J. Orra van: El seu sonet m'ha deixat fred.—F. Pous: La mar tranquila—la nit serena—La luna brilla—sobre l'arena...

—¿Vol que li digui?—No val la pena!—Andresito: Rebuit gràcies.—Antonet: ¡Quina vent de braguers á can Clausolles, si publiquessim aquests xistos!—A. M. V.: ¡Ave María Purísima, y qu' es dolent tot aixó!—Salvador Roig y Ribas: No 'ns acaba de xocar.—L' Andreu francès y la Nuria: Entra en cartera.—J. Bosch y Roma: Agrahim l'envi:—Bohem: No se'n refíhi massa.—P. M. R. Conté algunes cosa gracióssets; però el conjunt de la parodie no 'ns va.—S. S. (Teyá): ¡Pobra mare patria, ja n' es de desgraciada ab uns fills poetas així!...

—Antoni Castells: No tingui por, no li diré.—J. Costa Pomés: La que s'refereix als Reys no es possible pel motiu que li dirà el Sr. Castells. Gracias per tot.—Hermenegildo Parey y Andreu: Es massa trist y massa desconsolador.—Félix Cana: Gracias... No hi ha de qué.—P. C. F., B. J., P. R., T. F., y N. S.: No podem inserir las cartas que 'ns remeten, per varias raons.

Imprenta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olim, número 8

Tinta Ch. Lorilleux y C.